



BECSY ANDRÁS (1973) Szeged

BECSY ANDRÁS

Gyulai faforgácsok

KERBEROSZ

Rozsdás könyvek borítóján apóka,
állán szakáll, bajszát dacosan hordja,
kopasz fejét ötösével platóra
viszik a felsősök már reggel óta.

*A lobogókon Hádész Kerberosza,
ezerarcú, retkes teleket hoz a
három fej – motyogta múltkor apám a
kisuwickolt kubikos talicskába.*

Közülük egy a bácsi koponyája,
és most a felsősök már reggel óta
hordják ezer arcát fel a platóra
jó kubikosokként talicskaszámra.

A GYÁVA

Vitték az *összeseket* a platóra
a felsősök, a gondnok, a tanárok,
mi meg csak néztük, hogyan szállnak alá
a kihullott lapok az ólépcsőkre,
aztán egy nagy kéz megfogta a vállam,
apám keze volt, gyere, *hazamegyünk*,
mondta, s csak egyszer, életemben ekkor
fogtam erős, száraz kezét, két férfi,
internálni pedig engem nem fognak,
még egyszer nem,
soha többé.
Mondta.

KONSZOLIDÁCIÓ

Apám elégedett, most már fuvaros,
van egy kocsija, hozzá egy jó lova,
a Tüzépről szállítanak dolgokat,
ballagnak együtt, együtt ide-oda,
apám vállára hajtja fejét a ló,
úgy mennek esténként az istállóba.
Apám köszön, köménymaglevest eszik,
fálnak fordul, alszik, szénaszaga van.

Most sem vettek fel a *helyhiány miatt*.
A Tüzépnél van hely, mondja az öreg,
aztán majd látjuk, talán lassan, talán,
évtizedek, számolom az ikszeket,
csak az az egyetlenegyh rohadt kis X,
csak az ne lenne ott, a nevem után.

A ló megérzi, ki hogyan lép hozzá,
tudja, ki hoz majd tiszta vizet neki,
ki csutakolja, melyik kocsis veri,
kinek a vállára hajthatja fejét
munka után az istállóba menet,
érzi a tenyérben a szeretetet,
mint egykor én apámét hazafelé,
körénk, közénk már garázsok épülnek,
apám lovát is meg fogják jelölni,
szőrére egyszer majd ikszet festenek,
helyhiány miatt vágóhídra vele,
de most még nem, talán, hátha sohasem.

Naplemente, 1983

